

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.319 van 29 januari 2009
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 28 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 3 januari 2005 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Op 7 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) :

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene diende een eerste maal een asielaanvraag in op 22.08.2000, die werd afgesloten op 20.06.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 24.06.2002. Op 23.10.2006 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 12.10.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Op 17.03.2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, waarvan hij afstand deed op 03.07.2008. Tenslotte diende betrokkene een vierde asielaanvraag in op 11.09.2008, die heden nog hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en tien maanden voor de eerste procedure, iets minder dan één jaar voor de tweede procedure en iets minder dan vier maanden voor de derde procedure waarvan betrokkene afstand deed – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.

Omwille van het feit dat betrokkene van 24.06.2002 tot 23.10.2006 en van 12.10.2007 tot 17.03.2008 illegaal in België verbleef, zijn de elementen met betrekking tot de integratie – met name dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een lidkaart van een fitnessclub, een bankkaart en een abonnement van de Lijn voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt – niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene had nagelaten om gevolg te geven aan de Bevelen om het Grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.07.2001 en 17.11.2006. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van zijn asielprocedures. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij van 24.06.2002 tot 23.10.2006 en van 12.10.2007 tot 17.03.2008 illegaal in het land verbleef, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Tenslotte beweert betrokkene nog dat hij vreest voor een terugkeer naar Iran, omwille van het feit dat hij zou riskeren het slachtoffer te worden van de politiek van de Iranese overheid ten aanzien van politieke dissidenten. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden. Bovendien dient betrokkene zolang zijn asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet te verlaten.”

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing omdat niet op basis van concrete gegevens het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond bij onmiddellijke uitvoering van de beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel omdat de regering in het regeerakkoord heeft vooropgesteld dat de criteria voor regularisatie wegens lange procedure uitgebreid zullen worden, dat in een omzendbrief, die reeds maandenlang beloofd wordt, de criteria zullen toegelicht worden, dat echter de nieuwe criteria voor wat betreft de lange procedure zeer duidelijk zijn gesteld in de beloftes van de regering en in het regeerakkoord, dat het juridisch en maatschappelijk niet correct is om beslissingen te nemen die in strijd zijn met de nieuwe criteria, dat werd bekendgemaakt dat DVZ lijsten zou bijhouden van wie binnen de nieuwe criteria zullen vallen aangezien het regeerakkoord –Leterme I van maart 2008 deze criteria vermeldt als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren, dat in een omzendbrief deze criteria verder zullen uitgewerkt worden, dat kan verwezen worden naar de persberichten hieromtrent, dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken opriep om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven, dat in casu de gedane toezeggingen, uitlatingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekende partij niet gehonoreerd werden, dat verzoekende partij voldoet aan de nieuwe criteria indien men de procedures voor de Raad van State bij zijn asielprocedures optelt.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Verweerster stelt dat er geen sprake kan zijn van een lange asielprocedure omdat slechts de procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen oordelen over de gegrondheid van de asielaanvraag. De procedure voor de Raad van State behoort niet bij de asielprocedure.

Nochtans heeft de regering in het regeerakkoord vooropgesteld dat de criteria voor regularisatie wegens lange procedure uitgebreid zullen worden. In de omzendbrief, die reeds maandenlang beloofd wordt, zullen de criteria toegelicht worden.

Aangezien de nieuwe criteria op het punt van lange procedure zeer duidelijk zijn gesteld in de belofte van de regering en in het regeerakkoord, dienen deze criteria onmiddellijk toegepast te worden.

In elk geval is het juridisch noch maatschappelijk correct om beslissingen te nemen die in strijd zijn met de nieuwe criteria.

In de regeringsverklaring werd gesteld dat het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielpprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud) wordt uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen tussen 6 en 18 jaar oud).

Het gaat over volgende opeenvolgende procedures;

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 Verblifswet

Een asielpprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 Verblifswet

Bovenstaande situaties komen in aanmerking voor regularisatie als men geen gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid betekent. Bekend gemaakt werd dat de DVZ lijsten zou bijhouden van wie binnen de nieuwe criteria zullen vallen.

Het regeerakkoord - Leterme I van maart 2008 vermeldt immers deze criteria als redenen voor een regularisatie van het verblijf van mensen zonder papieren.

Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder uitgewerkt zouden worden; deze is er tot op heden niet. De bevoegde minister Turtelboom blijft excuses vinden om de omzendbrief niet uit te hoeven brengen.

In de afgelopen maanden werd wel meermaals gesteld dat het criterium 'langdurige procedure' reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie, en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Slechts een greep uit de persberichten hieromtrent:

Nieuwsblad 25.06.2008: "Er worden voorlopig geen personen uitgewezen die onder de nieuwe criteria voor langdurige procedure zullen vallen, liet Turtelboom woensdag in de Kamer verstaan."

Stad Gent: "Bij navraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat op dit moment bijgevolg nog steeds de oude 'regels' toegepast worden. Wel zou de Dienst Vreemdelingenzaken beslissingen in dossiers met het criterium 'lange procedure 4 tot 5 jaar' opschorten."

Provincie Limburg: "Mensen die heel duidelijk aan de nieuwe criteria voor lange procedures voldoen, zullen voorlopig geen negatieve beslissing krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

www.vluchtelingendienst.be en www.vreemdelingenrecht.be: "De Dienst Vreemdelingenzaken heeft al lijsten gemaakt van vreemdelingen die potentieel onder deze nieuwe maatregel kunnen vallen.

Mensen die aan deze criteria voldoen zullen de komende weken en maanden dus wellicht geen negatieve beslissingen meer krijgen op hun lopende regularisatieaanvraag."

De heer Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, riep tevens op om negatieve beslissingen in dossiers met een lange procedure aan hem door te geven.

Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitingen en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden.

De beslissing zou alleen hiervoor al geschorst en nietigverklaard moeten worden.

Verzoeker voldoet aan de criteria met betrekking tot de lange asielpprocedure. Indien men de procedures voor de Raad van State bij zijn asielpprocedures optelt, komt men aan meer dan vijf jaar procedure.

De beslissing van ongegrondheid schendt dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De motivering van de beslissing is dan ook manifest onjuist, want zij is in strijd met duidelijk geformuleerde nieuwe criteria voor regularisatie."

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die

Keure, 2006, 315-349). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de verzoekende partij en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331). Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan die voorwaarden voldaan is.

Betreffende de verwijzing naar het nieuwe regeerakkoord stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsinstanties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. De Raad kan daarom geen wettigheidscontrole voeren op een "regeerakkoord" en zelfs mochten de nieuwe criteria betreffende langdurige asielprocedures reeds toepassing vinden, kan de verwerende partij niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien verzoekende partij dit niet heeft vermeld in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook de eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Verzoekende partij heeft daarentegen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 januari 2005 verwezen naar het wetsontwerp van 8 november 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen. In de mate dat verzoekende partij van mening zou zijn dat de criteria zoals bepaald in de Regularisatiewet (wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk) naar analogie kunnen/moeten worden toegepast, dient opgemerkt te worden dat aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf niet gebaseerd is op de Regularisatiewet, doch wel op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde van de minister geen rekening dient te houden met de criteria van de Regularisatiewet (RvS 29 november 2007, nr. 177.358; RvS 25 september 2007, nr. 174.948; RvS 27 december 2005, nr. 153.188; RvS 17 oktober 2005, nr. 150.258). De regularisatieprocedure conform artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en conform de Regularisatiewet zijn wel degelijk twee onderscheiden procedures. De regularisatiewet is een gunstmaatregel en een uitzondering die meer welomschreven omstandigheden en striktere voorwaarden bevat dan het gemeen recht vervat in de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, kon verzoekende partij zich in het kader van de door haar ingestelde procedure conform artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet beroepen op de criteria van de Regularisatiewet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omdat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is. Wat de problemen in het land van herkomst betreft: de verwerende partij stelt dat de aanvraag ontvankelijk is en dat derhalve de buitengewone omstandigheden zijn aanvaard, dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden zich toespitsen op de problemen in haar land van herkomst, dat derhalve het terugsturen naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat het dan ook tegenstrijdig is te stellen dat verzoekende partij (tijdelijk) niet kan terugkeren naar haar land van herkomst doch wel definitief aangezien dit het logisch gevolg is van een weigering van regularisatie, dat DVZ in elk geval gehouden is over te gaan tot een toetsing van artikel 3 van het EVRM en in casu zulks onderzoek klaarblijkelijk niet heeft gedaan. Wat de integratie van verzoekende partij betreft: de verwerende partij stelt dat haar lange verblijf aan zichzelf te wijten is terwijl zij na de weigering van asiel een aanvraag artikel

9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend met als bijzondere motivering het risico op een mensonterende behandeling, dat het bijgevolg niet aan verzoekende partij te verwijten valt dat zij in illegaal verblijf is gebleven, dat verwerende partij er bijna vier jaar over deed een beslissing te nemen in de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat aangezien het illegaal verblijf niet aan verzoekende partij zelf te wijten is de verwerende partij had moeten besluiten tot regularisatie van het verblijf, dat verwerende partij zich dient uit te spreken over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele gedwongen repatriëring, dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing manifest foutief is.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 9. 3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 8 EVRM. Schending van art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

Wat betreft de problemen in het land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag effectief ontvankelijk is. Dat derhalve aanvaard wordt dat er inderdaad buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Dat deze buitengewone omstandigheden zich toespitsen op de problemen van verzoekers in het land van herkomst.

"Verzoeker stelt dat hij bij een (eventueel) tijdelijke terugkeer naar Iran riskeert het slachtoffer te worden van de politiek van de Iraanse overheid ten aanzien van "zogenaamde" politieke dissidenten.

Dat derhalve aanvaard wordt dat het (tijdelijk) terugsturen van verzoeker naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

In dit licht lijkt het dan ook onmogelijk te stellen dat de aanvraag van verzoeker niet gegrond zou zijn. Immers het is tegenstrijdig te stellen dat verzoeker (tijdelijk) niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst doch wel definitief kunnen terugkeren (wat uiteraard het logisch gevolg is van een weigering regularisatie). Dat gedaagde derhalve een tegenstrijdige motivering heeft geformuleerd door enerzijds de buitengewone omstandigheden te aanvaarden en anderzijds de aanvraag ongegrond te verklaren.

Dat voor de volledigheid verzoekers stellen dat de DVZ in elk geval gehouden is over te gaan tot een toetsing van art. 3 EVRM. Dat zij in elk geval dient na te zien of het ongegrond verklaren van de aanvraag een mogelijke schending zou kunnen uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat in casu zij zulks onderzoek klaarblijkelijk niet heeft gedaan of minstens dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Wat betreft integratie van verzoekers

Dat gesteld wordt dat het langdurig verblijf en de daarmee bewezen gepaard gaande integratie geen reden vormt ter regularisering omdat verzoeker het aan zichzelf te wijten heeft dat hij zo lang gebleven is.

Dat de motivering manifest foutief is. Dat verzoekers na hun weigering asiel een aanvraag art. 9.3 Vreemdelingenwet indienden met als bijzondere motivering het risico op een mensonterende behandeling. Dat verzoeker niet gehouden is zich aan zulk een mensonterende behandeling bloot te stellen. Dat art. 3 EVRM absoluut van aard is zodat hij zichzelf ook niet aan zulk een behandeling kunnen laten blootstellen.

Dat het dan ook niet aan verzoeker te verwijten valt dat hij in illegaal verblijf gebleven is. Dat bovendien gedaagde er bijna vier jaar over doet een eerste beslissing te nemen in de aanvraag art. 9.3 Vreemdelingenwet.

Dat bijgevolg het ganse uitgangspunt van gedaagde met name illegaal verblijf kan niet worden beloofd niet opgaat in het dossier van verzoekers. Dat integendeel gedaagde duidelijk in gebreke is gebleven een correcte beslissing te kunnen nemen in het dossier van verzoekers.

Dat a contrario men kan redeneren dat indien het illegaal verblijf van verzoeker niet aan zichzelf te wijten zou zijn gedaagde allicht had besloten over te gaan tot regularisatie van het verblijf. Dat zulks volgt uit de redenering van gedaagde.

Dat een aanvraag art. 9.3 waarin melding wordt gemaakt van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij terugkeer zich dan ook onderscheidt van andere aanvragen gezien het absolute karakter van art. 3 EVRM. Dat zulks zich ook vertaalt in de rechtspraak van de Raad van State en de raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit duidelijk blijkt dat over zulks een aanvraag dient te worden beschikt alvorens men overgaat tot gedwongen repatriëring.

Dat de vraag blijft waarom gedaagde zich hierover niet uitspreekt terwijl zij perfect bevoegd is zulks te doen.

Dat derhalve de motivering eenvoudigweg onjuist is wanneer gesteld wordt dat het aan verzoekers zelf te wijten is dat zij lange tijd illegaal hebben verbleven. Dat volgens de redenering van gedaagde indien zulks niet het geval zou geweest zijn zij wel in aanmerking zouden komen voor regularisatie.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing manifest foutief is.

Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd.

Verzoeker is vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt. Verzoeker meent dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is in de zin dat er over de problemen in het land van herkomst geen woord gerept wordt.

Ondergeschikt is hij van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende," (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)"

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekende partij aangehaalde redenen om het verblijf toe te staan niet voldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat

verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Opgemerkt wordt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Bovendien wordt opgemerkt dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de minister beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheid, met name dat zij riskeert het slachtoffer te worden van de politiek van de Iraanse overheid ten aanzien van zogenaamde politieke dissidenten is aanvaard. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat “zolang zijn asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet (dient) te verlaten”. Bijgevolg is de aanvraag ontvankelijk verklaard omwille van de nog lopende asielprocedure op het ogenblik van de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM motiveert de verwerende partij in de beslissing uitdrukkelijk het volgende: *“Tenslotte beweert betrokkene nog dat hij vreest voor een terugkeer naar Iran, omwille van het feit dat hij zou riskeren het slachtoffer te worden van de politiek van de Iranese overheid ten aanzien van politieke dissidenten. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.”* Verzoekende partij poneert bijgevolg ten onrechte dat de verwerende partij geen onderzoek zou hebben gedaan over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele gedwongen repatriëring en toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing manifest foutief zou zijn. Bovendien wordt opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten (in casu aan verzoekende partij betekent op 12 juli 2001) niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dat bijgevolg verzoekende partij evenmin correct kan stellen dat het lange (illegale) verblijf niet aan zichzelf te wijten zou zijn.

Verzoekende partij is het duidelijk niet eens met de beoordeling van de aangehaalde redenen om tot verblijf te worden toegestaan doch maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt krachtens artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij toont bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoekende partij heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.